

Menusuggestie zachte geitenkaas

Muzieksuggestie:

Super88: weekend

NL10 05 - 09 (nee da's geen ISBN)

Katja over haar grote liefdes, kopt NL10 op 7 juni 2005. Je moet een binnenkomer hebben. Met schrijven gaat dat niet anders. "Ik heb een stuk gereedschap nodig dat ik niet zelf heb en de man ook niet," is bijvoorbeeld een goede openingszin. Mevrouw Pam van Vliet, was dat. De eerste slag is , vind ik, voor 2005, want 2009 kopt met Fixed gear. Een soortnaam, en qua pakkend in casu kop nogal feitelijk.

Wat ga ik doen dit weekend magazine NL-10, daarover wil ik het hebben. In een ander verhaal meer daarover, maar uit hoofde van de vierde feministische golf geef ik de voorkeur aan de Laser en niet de Davidson. In 2005, om deze inefficiënte formulering toe te lichten, heeft NL-10 Katja op een Harley op de cover, terwijl ze pakweg 10 jaar daarvoor bij computermerk Laser hoorde. Interview over die liefdes: haar liefje en hoge met lage cultuur mixen. Zo ver zo goed. Over naar 5 augustus 2009. Een leuk kunstzinnige plaat terwijl het nieuwe BMX'en (fietsen zonder vrees) degelijk en informatief wordt beschreven. Sterker nog, meer woorden dan in menig tabloidy krant, want de letter is ook nog vrij klein. Het totaal aan pagina's ontloopt elkaar niet veel, wel bevat 2009 wat meer paginagrote mededelingen.

Volgende item. 2009 recenseert vijf films, met publiciteitsfoto. Maar in 2005 is er meer, zes stuks, plus de puntige beschrijvingen van alle andere films die draaien. En .. daaronder de kinderfilms. 2005 pakt meters, hier. **Als ik burgemeester** was met Vlaardingse Fiona versus DJ Verheij is een **smaakkwestie**. Stephanie Bakker over WdK afstudeermode in 2005; Jainy **Gans in** gesprek met Kim Bakker en Claes Iversen .. 2009 komt terug. De **vragen zijn** inventiever, we leren Claes en Kim zelfs een beetje kennen. **2005 en -9** ontlopen elkaar op een punt niet. De Nederlander is wat mat. "De **van oorsprong** Tsjechische ontwerper mist de vrouwelijkheid," "wij **mogen** ons best meer uitdossen," heet het in 2009.

Hand in de krullenbol.

Met reden.

Menusuggestie: geen, dus

Muzieksuggestie:

Maria Mena Cause and effect

In de paskamer in 2005 horen we paskamerleed van Jeanine. Het felle licht herinnert haar aan haar minpunten. En de gewenste neuscorrectie- Kennelijk ook de kosten, want voor 55 euro niet gekocht en het werd een polo van een tientje.

[NL 10 da's uitgaan. Menu en muziek leek me gepast. Super88 is opgestroopte mouwen muziek; iets voor Rotterdam. Cause and effect wordt getypeerd door six days straight starving]

In 2009 keurt Naomi Hein. Naomi beperkt zich niet tot de kleding, aangeemoedigd door een enthousiaste NL10'er. Voor een hoekgesteende Hazesfan uit Spijkenisse is tie best hip behalve de schoenen, complimenteert ze. Denk ik. Een leuke oefening in mensen beoordelen op kleding en uitstraling. Het betreft hier trouwens een strebersportief verkooptyp die ziekenhuizen aan de stresscommunicatiesystemen houdt (en concurrenten buiten de deur). Bijna, dus. Vanwege de amusementswaarde pakt 2009 hier duidelijk punten .. en is het weer gelijkspel.

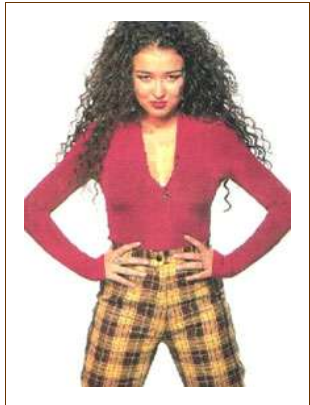
Maar dan de liefde die door de maag gaat. Eén recensie in 2005 is al langer dan die in 2005, en er zijn er twee: da's 50 procent terugval. Trenta secondi wordt gerecenseerd door een joligerd, met als conclusie dat hij de zaak niet onwijs gezellig vindt, maar gewoon OK. Suzanne Stam gaat met Breakaway in 2005 wat minder ruw te werk. Dan is er met Odette in 2005 ook nog een delicatessewinkeltje om te lunchen. Beide uitgaven featuren restaurant Wijn en Water. "Nog steeds top," opent de cover. Dat suggereert een vergelijk.

Starten met goedgevuld, vers en fris (Chantal! 87-62-89. Was ik maar 12! Had ik maar pedagogische nood!). Een sudderstuk spannend naast een snel lamsrack; een niet misse karbo. De revanchebelofte¹ wordt met zulk een summiere tekst niet ingelost. Een klein goedmakertje zijn de foto's van de gerechten, al verhult dat niet dat er ook een gerecht (dat van de tafelenoot) minder gerecenseerd wordt. Dan kan de wat gestyleerder opgezette tekst met een voelbare eindredactie dat toch niet helemaal gelijkmaken (om even in stijl te blijven).

De fotografie verschilt als Danni Minogue voor en na d'r Wende. Een Katja wil je ook au naturel fotograferen, tuurlijk, maar ook de andere motorrij-

ders staan er ontspannen op; de kaderfotootjes zijn als documentair te kenschetsen. De eindexamenfoto is voorspelbaar ("I'm looking at you, you're looking at me," maar dan met 4 dametjes) .. maar gecomponeerd, kleurgecodeerd en relevant. Modellen, minuten verwijderd van showtime. De beide mode-ontwerpers van 2009 staan er nogal verloren bij; de locatie tussen de vliegtuigkoffers snap ik niet helemaal; inspiratiebron of atelier was de aangewezen plek. Kim is een arm kwijt en d'r linker been is zodanig verkort, dat dat volgens de regelen der compositie ongewenst is. Het zwart is totaal dichtgekit en haar artistiek bepony'de coupe komt helemaal niet tot zijn recht. Claes' gezicht is gek genoeg juist overbelicht. De knop van de kist in het kruis is bovendien te flauw, effectbejagend. Naar mijn smaak. Ofwel: de nabewerking is overhaast of geforceerd: van tweeën een. Omdat Kim en Claes zelf zonder twijfel genoeg fotografen kennen, is zoiets toch een beetje jammer. Ik geef onmiddellijk toe dat dat geen sinecure is. De fotografie in een tijdschrift als dit is een mengsel van rechten-vrije foto's, foto's van de PR-afdeling van de club die je interviewt en dan zijn er ook nog de advertenties. Die laatste categorie was in 2005 weer véél knulliger. Vitaminespecialzaak en Rijschool Inter versus MTV en Decibelradio. De redactie uit 2005 lijkt daar -met de eenvoudiger lay-out-zelf op te anticiperen. Wel een landelijke horeca top 1000 organiseren en geen adreslijst achterin, vind ik geen winst, voor dit lokale medium.

De tijd vliegt, want dat is natuurlijk de aanleiding van zo'n stuk als dit.

Het nut van bijblijven zoals dat heet – toch een van de redenen waarom je een bandje gaat zien of een film bekijkt wordt meteen bewezen met de Sziget festival advertentie in 2005. Imbruglia, Fishbone, Franz Ferdinand of Good Charlotte laat een lampje branden op mijn dashboard.

Van dit jaar's editie, dit weekend zijn er heel wat radiominuten op stukgeslagen, kende ik er veel minder. Hoe hip ben ik nog?

Tja, wat zal het worden? Ik denk dat ik, zoals dat heet, nader onderzoek ga doen. Er een belletje aan waag en er een vervolg op maak. Berend Jan Bockting is de man om eens mee van gedachte te wisselen. De enige namelijk, die beide colofons opsiert.

Robbert wie-gaat-er-nou-aan-Rotterdamers-vragen-of-ze-tevreeden-zijn Heijm.

